

בעל ה"זרע שמשון" רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זיע"א
הבטיח ברכות וישועות מופלגות לעוסקים בתורתו וכך כתב בהקדמה לספרו:
**"ועינכם תחזינה בנים ובני בנים כשתילי זיתים סביב לשולחנכם
בתים מלאים כל טוב גם עושר גם כבוד לא יסופו מזרעכם"**

שיעור מס' 286 | פר' שופטים תשפ"ו

המכה שהצילה מהרטייה

ההתרגשות אחזה בתלמידי ת"ת "תפארת טבריה", בעת שהמנהל שיתף אותם שהשנה הטויל השנתי יתקיים לפארק המים החדש. חלקם כבר הספיקו לשמוע מחברים על מתקני האתגרים החדשים בפארק: מעל ארבע מאות מטר של מגלשות, כספופנת הדגל אליה היו נשואות עיני התלמידים היא מגלשת האבובים האתגרית. צפויה להם חווית מים עוצמתית המתאימה לצעירים חובבי הרפתקאות.

"התלמידים המרוגשים ספרו את הימים והשעות ליציאה לפארק המים החדשני, לעומתם, אני, כמנהל, ספרתי את הימים והשעות לחזרתם של כל התלמידים הביתה בריאים ושלמים, בעזרת השם". משתף בתשואות חן גיסי החשוב מנהל הת"ת, איש חינוך משכמו ומעלה ששמו הטוב הולך לפניו, הרב בנימין בוימל שליט"א, "האתגר של המנהל הוא כפול: מצד אחד לדאוג לתלמידים לטיול מהנה, אתגרי ואטרקטיבי כמו שהם אוהבים, ומצד שני לפני הכל לדאוג לבטיחותם ולעשות הכל כדי להחזיר את התלמידים הביתה בריאים ושלמים. לצד התפילות הרבות המלוות אצלי כל יציאה שכזו", ממשיך להעיד הרב בוימל, "אנחנו נערכים היטב קודם. מתכננים את הטיול לפרטיו ומחלקים את ההשגחה והאחריות. בישיבת הצוות בתחילת חודש תמוז תשפ"ו, טרום היציאה לפארק המים האתגרי, הועלתה תוכנית: מכיוון שמדובר במגלשות מים סוערות במיוחד המטלטלות את הגולש מצד לצד, ראוי שכמה מאנשי הצוות ייכנסו עם התלמידים לתוך המתקנים ויגלוש ויגלוש לצד התלמידים. אחד מטובי המלמדים, הרב משה שיחי, נענה בטוב ליבו להיות אחד מהמלווים בתוך מגלשת האבובים.

"בבוקר המיוחל, באמצע חודש תמוז, לאחר תפילת שחרית וסדר לימוד "תורה מגנא ומצלא", יצאנו למחוז חפצנו. החוויה היתה נהדרת. התלמידים השתכשו בבריכות, במפלים ובמגלשות המים, ונהנו עד הגג. כאמור, הצוות עבד קשה ופתח שבע עיניים להשגחה שלא יאונה שום נזק, חלילה. הר"ר משה עלה כמוסכם לגלוש במגלשת האבובים. המדריך הציע שכדאי שייקח אבוב גדול יותר המתאים למשקל גופו, כי המגלשות בנויות בעיקר לנוער קל תנועה. למרות האבוב הגדול נתקע ר' משה באמצע המגלשה לאחר כמה עשרות מטרים, כשהוא תלוי בין שניים וארץ. לחזור אי אפשר שכן המים זרמו במגלשה החלקה בשצף, אך גם להתקדם לא ניתן. המתח היה בשיאו: מה עושים כאן?! לפתע הגה אחד המדריכים רעיון: הוא, שהיה צעיר וגמיש, הציע שיגלוש לתוך המגלשה עם אבוב, ובכוח התנופה ידחוף את המהנך מעט קדימה, שם השיפוע של המגלשה חד מאוד, כך שר' משה יהיה חייב לנוע או יותר נכון 'לעוף' קדימה. המתח הורגש באוויר. הספירה לאחור החלה: 'עשר, תשע, שמונה... שלוש, שתיים, אחת, צא!' המדריך זינק למגלשה בתנופה אדירה במטרה לחלץ את ר' משה מהפקק אליו נקלע. אלא שיחד עם האבוב פגע המדריך בר' משה בעוצמה כה אדירה, שהעיפה את ר' משה מהאבוב. גופו החל לעוף בתוך המגלשה כשהוא מוטח בפראות בתוך הסלאלום של המגלשה, עף במהירות מטורפת מצד לצד וסופג חבטות אדירות. אנרגיה עצומה אותה היה אמור לספוג האבוב חבטה בגופו של ר' משה, ר"ל, והעיפה אותו למטה חבוט וחסר הכרה.

"חיש מהרה הקפנו את ר' משה בחגורה חיה של אנשי צוות, תוך שאנו מרחיקים את התלמידים מהמקום. כוחות ההצלה שהגיעו הצליחו בס"ד לעזור אותו מעט, תוך שאני מנסה לדובב אותו כדי שחלילה לא יאבד שנית את ההכרה. אחד מאנשי הצוות הואיל להתלוות לר' משה באמבולנס לבית החולים.

"קשה לי להיזכר בשעות הללו, עת נשאיתי בפארק באמצע טיול שהיה אמור להיות חוויה משחררת ומענגת, כשאני כמנהל צריך להרגיע את כל התלמידים המפוחדים והדואגים, ובנוסף עלי לקחת פיקוד אישי על שתי כיתות: הן זו של ר' משה והן זו של המלמד הנוסף שליווה אותו. ביקשתי את המיקרופון של מערכת הכריזה, שיתפתי את התלמידים באירוע הקשה ובפציעתו של ר' משה. הרגעתי את התלמידים והתאספנו לאמירת פרקי תהילים לרפואתו. תוך כדי עדכנו מביה"ח שבבדיקת CT התברר שב"ה רבי משה יצא בנס, רק עם שבר במפרק הכתף במקום שנקרא "עצם הבריח", שבר הדורש לחבוש את הכתף עד שמחלימה מעצמה לאחר תקופה ארוכה ומייסרת. הסברתי לתלמידים שיצאנו לכאן לאגור כוחות ללימוד התורה, לכן נמשיך בפעילות, אך בזהירות רבה יותר. אט אט התלמידים נרגעו והאווירה העלילה חזרה לשרור במחננו, ב"ה. בסוף היום התלמידים חזרו ב"ה, שמחים, עליזים ומרוצים. היה נראה שהמגלשות, הטבילה והשכשוך בבריכות המים, הערו עליהם רוח טהרה להוסיף אומץ וכוח בלימוד התורה."

"זורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם" - מסביר רבנו ה"זרע שמשון" זצוק"ל בפרשתנו יסוד בטהרת המקווה:

"על ידי טהרת הגוף מתעורר ומזדכך טהרת הנפש, וכמו שכתבו המקובלים, ואף כאן ואומר: "מקווה ישראל ה' מה מקווה מטהר את הטמאים" - כלומר, למרות שהם עדיין טמאים, שהרי בזמנינו כשאין אפר פרה אי אפשר להיטהר לגמרי, ואף על פי כן המקווה מוסיף עליהם קדושה, ומעורר טהרת הנפש, "כך הקב"ה מטהר את ישראל" - מעט מעט, אף קודם שיהיו טהורים לגמרי, כדי שאותה מקצת הטהרה יוסיף להם אומץ וכוח להתחזק בטהרה."

"כשהתלמידים שאגרו אומץ וכוח חזרו לביתם, החשתי פעמי לבית החולים לחדרו של ר' משה. כשהגעתי שמתי לב שמשוה לא כשורה. בפרוודור ישבה רעייתו בוכיה. כוורת רופאים ואחיות רחשה סביב מיטתו. ר' משה, שהתאושש מעט, ביקש לדבר איתי בארבע עיניים. הוא סיפר לי בעצב ובכאב שבבדיקת ה-CT שנעשתה על כל גופו התגלה במעיין גידול גדול וממאיר שיוצאות ממנו זרועות לכל עבר. הרופאים הסבירו לו את המצב נכוחה: הגידול במקום מאוד בעייתי והמצב מאוד סבוך. בכיתי יחד אתו, משתף הרב בוימל, "פתחתי את כל מאגרי האמונה שהיו אצורים בתוכי לדלות משם טללי נוחם ואמונה, ניסיונו להתחזק יחד באמונת אומן ולקבל הכל בשמחה ובתמימות."

"וזהו שאמר הקב"ה לאברהם: "התהלך לפני והיה תמים" - שמי שבוטח בהשם ואינו שם לב למנחשים ולקוסמים ולמזלות נקרא 'תמים', כדכתיב: "תמים תהיה עם ה' אלוהיך" - דברי רבנו ה"זרע שמשון" זיע"א בפרשתנו.

"למחרת, בעצת גדולים וטובים, הוחלט לשתף את התלמידים כדי לקרוע שערי שמיים בתפילות, בדמעות ובקבלות טובות לרפואתו של ר' משה. **"לאחר כמה ימים כשר'** משה הגיע חבוש לביקור קצר בת"ת, ההתרגשות וההמולה שהיתה סביבו בלתי ניתנת לתיאור. ר' משה, איש חינוך בכל רמ"ח ושט"ה, אהוב על כולם, כך שהופעתו עם החיך הנצחי על פניו, רוממה את כולם ועוררה את נימי הנפש להרבות בתפילה לרפואתו.

"אך בפגישה עימי במשרד הרשה לעצמו להסיר את המסווה מפניו. ר' משה שיתף אותי בפרטי מחלתו והתוכנית לניתוח הקשה של כריתת חלק משמעותי מהמעיים, לצד סדרת טיפולי כימותרפיה אגרסיביים וקשים במיוחד. 'מדובר בתהליך ארוך, כואב ומורכב, ומי יודע מתי, איך והאם... אחזור ממנו', אמר ר' משה והתייפח בבכי מר.

"עקב דחיפות המקרה ובהוראת חכם קבעו את הניתוח לתשעה באב. רק אז התפנה תור בלו"ז הצפוף של הפרופסור המנתח. את תשעת הימים של תשפ"ו תלמידי "תפארת טבריה" לא ישכחו. דמעות ניגרו שם כמים, מעשים טובים, אהבת חינוך וויתורים אין ספור, לצד מעשי חסד ותפילות עתירות בכי ודמעה. עצם קביעת הניתוח ליום תשעה באב הוסיפה לאווירה הקשה והרגשת העצב.

"באורח פלא יומיים לפני תשעה באב התפנה לפתע תור, ור' משה הובל לחדר הניתוח. היה זה סוג של נחמתא פורתא, מעין 'אתחלתא דגאולה'. מדובר היה בניתוח קשה ומסובך, שאמור היה לארוך למעלה משש שעות. בשעות הניתוח הקדישו תלמידי הת"ת את הלימוד ברציפות ובהתמדה לרפואתו, ובמקביל ארגנו התלמידים באחת הכיתות משמרות של תהילים.

"למרבית ההפתעה לאחר כשעה וחצי, מתקשר אלי ר' משה בכבודו ובעצמו ומספר בקול חלוש: הרגע התעוררתי מההרדמה. הניתוח הארוך הסתיים באורח פלא לאחר כחצי שעה, כשהרופאים ההמומים מעדכנים אותי בשמחה: 'היה לך נס גדול! ב"ה אתה בריא לחלוטין!' הרופאים הנדהמים סיפרו שלתדהמתם מצאו בדופן המעי רטייה (תחבושת) שנשכחה שם בניתוח לקיצור מעיים אותו עברתי לפני למעלה מתשע שנים. על התחבושת מופיע המספר שתיים עשרה - המספר של חדר הניתוח. נראה שבאותו הניתוח שעברתי בשעתו, הרופאים שכחו בבטני תחבושת בגודל ששה סנטימטרים על ששה סנטימטרים. במשך השנים הגוף עסף את התחבושת ברקמת עור, אך מערכות ההגנה, אותן הטביע הבורא יתברך, זיהו שזה גוף חיצוני וניסו לדחותו החוצה. כך נוצרה המון מוגלה בתוך כיס הבשר הזה, שהיה נראה בבדיקות כגידול, ר"ל. זאת ועוד, כדי להוציא את המוגלה החוצה גדלו שם במשך השנים סוג של צינוריות, מכל הכיוונים, ששפכו את המוגלה החוצה. אותן זרועות הרשימו בצילומים שכביכול מדובר בגידול ממאיר ר"ל. 'אתה לא מבין את עוצמת הנס שאלוקים עשה לך', אמר לי הרופא גלוי הראש, 'לו לא היית חוטף את המכה שם במגלשת האבובים, וחלילה כמות כזו של זיהום מוגלתי היתה ממשיכה לזרום בתוך גופך, בשלב מסוים הזיהום היה מגיע למוח, ועלול היית לסיים את חיךך בפתע פתאום, ללא התרעה מוקדמת'. מסיים רבי משה הי"ו בתודה להשי"ת על המכה שהצילה אותו מהרטייה."